

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1903.

Leto IV.

Iz slavnih dni.

O d vstoka tja do naših gor
oblakov črnih gre zastor.

Udarja blisk iz njih goreč
kot v temi ostro brušen meč . . .

V oblakih grom srdit mrmra,
vse trese se, vse drgeta.

In glas zvonov drhti plačoč,
Gospoda kliče na pomoč!

Po gorah, gričih črezinčrez
gori, žari do kresa kres . . .

Oj, bratje, to ni grom, ni blisk,
pogum in meč, otmi nas stisk!

To Turek z grozo je v rokah,
pred njim, za njim krvav gre strah,

krvav gre strah in z njim gre smrt —
pustinja zemlja, prej naš vrt.

In v to pustinja brez cvetov
kri seje rodni nam sinov.

Svoboda naša, božja hči,
na teh grobeh solzi, drhti . . .

Oj, stari sokol, Jug Bogdán,
z devet sokoli, hajd na plan!

Zavzdigni prapor, nož jeklen,
razžari v prsih vseh plamen!

Že gledam naše čete, hej,
na konjih, peš vsi v boj naprej!

Čuj brekn ostrog, hrskanje konj —
svoboda naša ni zastonj!

Hej, tam je Miloš Obilič,
oj, drzen, diven sokolič.

Saj ga poznaš, junak Murat,
kako ti je prebodel vrat . . .

Naprej, drug Kosovac Iván,
ti svetla zvezda na mejdan!

Zastave v zraku, boj besni,
v potokih teče rdeča kri.

Kot solnce tam, glej, jaše car,
kot solnce vgasnil si — Lazár . . .

Zakaj si vgasnil? Nas je sram!
Glej, med sokole tvoje tam

primešal se je črni vran —
sramota nanj še v grob teman!

Naj z gnusom se te spomni vnuk,
oj, Brankovič, izdajni Vuk!

Naj sram te bo do naših dni,
dokler je solnca in noči!

Naj mati detetu v srce
sramotno vkleše ti ime!

In kakor solnce vrh neba,
in kakor v noč je blesk zvezdá:

Ime naj tvoje, car Lazár,
žari na slavo nam vsekdar,

in naj žari sred bojnih vrst:
Za dom, svobode, častni krst!

Fran Žgur.

Za počen groš.

*Hoja, ho!
Striček stari — dobri mož —
dal je včeraj meni
počen groš!*

*Faz pa kupil bom
same zlate lončke,
v samih zlatih lončkih
pisane bonbončke.*

*Ali v prodajalni
mi je rekel suhi mož,
da se prav nič ne dobi za
počen groš!*

*Hoja, kaj!
Tam po nebu vozijo
na obláčkih duše srečne
angeli v nebo.*

*Faz pa bom natrgal
jutri lepih rož
in jih dal jim in še zraven
počen groš!*

*Saj je pravil stari striček,
da je res tako,
da za počen groš krilatci
vozijo v nebo . . .*

Cvetko Slavin.

Dežek pada . . .

*Dežek pada,
droben dežek
po zemljici,
po ravnici . . .
Mlada vesna*

*zopet vstaja
po zemljici,
po ravnici,
meni v duši se poraja
brezštevnilno misli . . .*

*Misli vstajajo
in odhajajo . . .*

Strninski.

